ବିରୁପାକ୍ଷାୟା ଶଙ୍କରାୟା

ବନାମ

ନୀଳକାନ୍ତ ଶିବଚାର୍ଯ୍ୟ ପଚ୍ଚାଦେବାରୁ

ମାର୍ଚ୍ଚ 21, 1995

[କେ. ରାମସ୍ୱାମୀ ଏବଂ ବି.ଏଲ. ହଂସାରିୟା, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ବମ୍ବେ ପବ୍ଲିକ୍ ଟ୍ରଷ୍ଟ ଅଧିନିୟମ, 1950 -ଧାରା 50 ଏବଂ 51 -ପ୍ରତିକୂଳ ଭାବରେ ଧାରଣ କରିନଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଠାରୁ ନ୍ୟାସର ପୁନରୁଦ୍ଧାର-ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ କି ନୁହେଁ ।

ସାକ୍ଷ୍ୟ ଅଧିନିୟମ, 1872 - ଧାରା 42 -ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସ୍ଥିତି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ପାଇଁ ପୃଥକ କାର୍ଯ୍ୟପନ୍ଥାରେ ପୂର୍ବ ରାୟ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ କି?

ଉତ୍ତରଦାତା-ବାଦୀ ଜାମଖଣ୍ଡିରେ ଥିବା ମଠ (ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ ଟ୍ରଷ୍ଟ) ଦଖଲ ପାଇଁ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ ଏବଂ ନିଜକୁ ମଠର ବୈଧ ଭାବରେ ସ୍ଥାପିତ ପଦଦାୟ ବୋଲି ଦାବି କରିଥିଲେ । ସେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ଏବଂ 2 ଙ୍କୁ ପଦଦାୟ ଭାବରେ ନିଯୁକ୍ତ କରିବାର ବୈଧତାକୁ ଆପତ୍ତି କରିଥିଲେ । ସେ ଆହୁରି ଜଣେ ଏସ୍ ଙ୍କୁ ପଦଦାୟ ଭାବରେ ନିଯୁକ୍ତ କରିବାକୁ ଆପତ୍ତି କରିଥିଲେ ଯିଏ ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 1 କୁ ପଦଦାୟା ଭାବରେ ମନୋନୀତ କରିଥିଲେ ।

'ଏ' ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆରମ୍ଭ କରାଯାଇଥିବା ଏକ ପୂର୍ବ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ 'ଏସ୍' କୁ 'ପଦଦାୟ' ଭାବେ ସ୍ଥାପନକୁ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା । ପ୍ରିଭି ପରିଷଦ (ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପୂର୍ବ ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ନାମିତ) ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଏସ୍ ବୈଧ ଭାବରେ ପଦଦାୟ୍ ଭାବରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲେ କାରଣ ସେ ତାଙ୍କ ବିବାହ ପୂର୍ବରୁ ମନୋନୀତ ହୋଇଥିଲେ । ବାଦୀ ଉକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ପକ୍ଷ ନଥିଲେ ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଏସ୍ ତଥା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସ୍ଥାପନ ଅସିଦ୍ଧ ହୋଇଛି । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ: 1. ପ୍ରିଭି ପରିଷଦ ପୂର୍ବ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ମତ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଶିବଲିଙ୍ଗାୟାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ବିବାହ ପୂର୍ବରୁ ଶଙ୍କରାୟାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମନୋନୀତ କରାଯାଇଥିଲା, ତାଙ୍କୁ ପଦଦାୟ ଭାବରେ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ମନୋନୀତ ଏବଂ ସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ହେଉଛି ଏକମାତ୍ର ଆଧାର ଯାହା ଉପରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ବର୍ତ୍ତମାନ କାର୍ଯ୍ୟପନ୍ଥାରେ ଶିବଲିଙ୍ଗୟାଙ୍କ ମନୋନୟନକୁ କ୍ଷୁର୍ଣ୍ଣ କରାଯାଇଛି; ବର୍ତ୍ତମାନର

କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ବାଦୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଯେଉଁ ବିପରୀତ ନିଷ୍କର୍ଷ ଉପନୀତ ହୋଇଛି ତାହା ନିଶ୍ଚିତ କରାଯିବା ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ ।

2. ସାକ୍ଷ୍ୟ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 42 ରେ କୁହାଯାଇଥିବା ପ୍ରକାରେ ପ୍ରିଭି ପରିଷଦର ରାୟ, ଯଦିଓ ଏହା ବାଦୀଙ୍କୁ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ ନୀତିରେ ଆବଦ୍ଧ କରିନଥିଲା, ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏକ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ପରିସ୍ଥିତି ଥିଲା, ଯାହା ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦିଆଯିବା ଉଚିତ । ଏହା ଅସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଅନ୍ନନାୟାଙ୍କ ମାମଲାର ମୂଳଦୁଆ ଥିଲା ନାମାଙ୍କନରେ ଦୁର୍ବଳତା ଏବଂ ଶିବଲିଙ୍ଗୟାଙ୍କୁ ପଦଦାୟ ଭାବରେ ସ୍ଥାପନ କରିବା; ଏବଂ ଏହା ଠିକ୍ ଏହି କଥା ଯାହାକୁ ପ୍ରିଭି ପରିଷଦ ଗ୍ରହଣ କରି ନଥିଲେ ।

3. ଯଦି ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାକୁ କେବଳ ଏକ ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିକାର ପାଇଁ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଏ, ଯେପରି ଅର୍ଜିରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରାଯାଇଛି, ତେବେ ଏହା ବମ୍ବେ ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସ ଅଧିନିୟମ, 1950 ର ଧାରା 51 ସହିତ ଧାରା 50 ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହେବ ।

4. ଧାରା 50 ର ଖଣ୍ଡ (ii) କେବଳ ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସର ପ୍ରତିକୂଳ ଧାରଣ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କଠାରୁ ଦଖଲ ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମାକୁ କଳ୍ପନା କରେ ନାହିଁ, କାରଣ ଏହା "ଯେକୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କଠାରୁ" ଦଖଲ ପୁନରୁଦ୍ଧାର ବିଷୟରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛି । ଏଥିରେ ଏପରି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହେବେ ଯିଏ ସାର୍ବଜନୀନ ଟ୍ରଷ୍ଟ ପ୍ରତି ପ୍ରତିକୂଳ ଦାବି କରିପାରିବେ ନାହିଁ, ଯେପରି ଏହି ମାମଲାରେ ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 1 ଙ୍କ ମାମଲା ।

ଗୋଲ୍ଲାଲେଶ୍ୱର ଦେବ ବନାମ ଗଙ୍ଗାୱା କୋମ୍ ଶାନ୍ତୟା ମଠ, **[1985] Supp. 3 ଏସ୍.ସି.ଆର୍. 646, ପ୍ରଭେଦ ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ।**

5. ଯଦି ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାକୁ ଘୋଷଣା ପାଇଁ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଏ, ତେବେ ଏହାକୁ ନିରାଶାଜନକ ଭାବରେ ବାରଣ କରାଯାଇଥିଲା, କାରଣ ଯେଉଁ ଘୋଷଣା ଲୋଡ଼ାଯାଇଥିଲା ତାହା ହେଉଛି ଯେ ବାଦୀ 1903 ମସିହାରେ ବିରୁପାକ୍ଷ୍ୟା-Iଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ପଦଦାୟ ହୋଇଥିଲେ । ଯେହେତୁ ଏହି ମକଦ୍ଦମା 1954 ରେ ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା, ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟତଃ ସମୟ ବାହାରେ ଥିଲା ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 1769/1975 ।

ଆର୍.ଏସ୍.ଏ. ସଂଖ୍ୟା 1302/1971ରେ କର୍ଣ୍ଣାଟକ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 6.10.75 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏସ୍.ଏସ୍. ଜାଭାଲି, ସୁଶ୍ରୀ ଅନୁ ମେହଲେ ଏବଂ ରଣଜିତ ସିଂହ ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏସ୍.ବି. ୱାଡ୍, ସୁଶ୍ରୀ ଜେ. ୱାଡ୍ ଏବଂ ସୁଶ୍ରୀ ଉଷା ରେଡ୍ଡୀ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ହଂସାରିୟାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା । ଉତ୍ତରଦାତା-ଅଭିଯୋଗକାରୀ ନିଜକୁ ଏକ ବିପଦପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟରେ ରଖିଛନ୍ତି ଏବଂ ଗୋଟିଏ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟଟି ଦ୍ୱାରା ଆଘାତ ଏଡ଼ାଇବା ତାଙ୍କ ପାଇଁ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଏବଂ ଏହା ସାଧାରଣ ନୁହେଁ, କାରଣ ଏହାକୁ ଜାମଖଣ୍ଡି ରାଜ୍ୟର ପ୍ରିଭି ପରିଷଦଠାରୁ କମ୍ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସଂସ୍ଥାର ସମର୍ଥନ ଏବଂ ଆଶୀର୍ବାଦ ଅଛି, ଯାହାର କ୍ଷେତ୍ରୀୟ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ମଧ୍ୟରେ ମକଦ୍ଦମା ସମ୍ପତ୍ତି ଅବସ୍ଥିତ ଥିଲା, ଯାହାର ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତା 4.2.1954 ରେ ବର୍ତ୍ତମାନର ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରି ତାଙ୍କର ଦାବି ରଖିଥିଲେ । ଏହା ଦୁଃଖର ବିଷୟ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ-ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ମାମଲାକୁ ପ୍ରିଭି ପରିଷଦରୁ ସମର୍ଥନ ମିଳିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, ସେ ସେହି ସମାନ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ପ୍ରଥମତଃ ଦେୱାନୀ ବିଚାରପତିଙ୍କ ନିକଟରେ ହାରିଗଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, ଯିଏ ଶେଷରେ ଦେୱାନୀ ବିଚାରପତିଙ୍କ ମତକୁ ସମର୍ଥନ କରିଥିଲେ, ଏହି ଜଟିଳ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ବଜାୟ ରଖିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେବା ଉଚିତ୍ ନଥିଲା ।

2. ଏହି ମାମଲାର ବିସ୍ତୃତ ତଥ୍ୟ ହେଉଛି 1954 ମସିହାରେ ଜାମଖଣ୍ଡିସ୍ଥିତ ମଠର ପଦଦାୟ (ମଠାଧିପତି) ବୈଧ ଭାବରେ ନିଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିବା ହେତୁ ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲ ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ଦ୍ୱାରା ବର୍ତ୍ତମାନର ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର ହୋଇଥିଲା । 1903 ମସିହାରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିବା ବିରୁପାକ୍ଷାୟ-1ଙ୍କ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଭାବେ ତାଙ୍କୁ 30.1.1944 ରେ ପଦଦାୟ ଭାବେ ବିଧିବଦ୍ଧ ଭାବେ ସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଥିଲା ବୋଲି ଦୃଢ଼ କଥନ କରି ବାଦୀ ଏହି ସମ୍ପତ୍ତି ଦାବି କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ମତରେ, ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 1 ଏବଂ 2କୁ ପଦଦାୟ ଭାବେ ବିଧିବଦ୍ଧ ଭାବେ ନିଯୁକ୍ତ କରାଯାଇ ନଥିଲା; ସେହିପରି, ଜଣେ ଶିବଲିଙ୍ଗୟା, ଯିଏ ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 1 ଅନୁଯାୟୀ 1935 ରେ ପଦଦାୟ ଭାବରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଏହା ବଦଳରେ 1943 ରେ ତାଙ୍କୁ ପଦଦାୟ ଭାବରେ ମନୋନୀତ କରିଥିଲେ । ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ବିବାଦ ନାହିଁ ଯେ ଯଦି ଶିବଲିଙ୍ଗାୟାଙ୍କୁ ବୈଧ ଭାବରେ ମନୋନୀତ କରାଯାଇ ପଦଦାୟ ଭାବରେ ସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥାନ୍ତା, ତେବେ ବାଦୀ ସଫଳ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବଂ ଏହା ହେଉଛି ମାମଲାର ସଠିକ ଦିଗ ଯାହା 1934 ମସିହାରେ ଜଣେ ଅନ୍ଦନାୟାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ଏକ ପୂର୍ବ ମକଦ୍ଦମାରେ ପ୍ରିଭି ପରିଷଦ ଦ୍ୱାରା ଶିବଲିଙ୍ଗାୟାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ, ଅବଶ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନର ବାଦୀ ଏକ ପକ୍ଷ ନଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ଉପରୋକ୍ତ ଅନ୍ଦନାୟା ହିଁ ତାଙ୍କୁ 30.1.1994 ରେ ପଦଦାୟ ଭାବରେ ନିଯୁକ୍ତ କରିଥିଲେ ।

3. ଯଦି ବର୍ତ୍ତମାନର ମକଦ୍ଦମାକୁ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିକାର ପାଇଁ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଏ, ଯେପରି ଅର୍ଜିରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରାଯାଇଛି, ତେବେ ଏହା ବମ୍ବେ ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସ ଅଧିନିୟମ, 1950 (ଅଧିନିୟମ) ର ଧାରା 50 ସହିତ ଧାରା 51 ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହେବ । ଏହି ଭ୍ରମର ପ୍ରଭାବରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ପାଇଁ, ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ପାଇଁ ଉପସ୍ଥିତ ଶ୍ରୀ ୱାଡ୍ ପ୍ରଥମେ ନିବେଦନ କରିଥିଲେ ଯେ ମକଦ୍ଦମା ପ୍ରକୃତରେ କେବଳ ଅଧିକାର ପାଇଁ ନୁହେଁ ବରଂ ବାଦୀଙ୍କୁ ପଦଦାୟ ଭାବରେ ଘୋଷଣା ପାଇଁ ଥିଲା ଏବଂ ଦଖଲ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନାକୁ ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ ଆଶ୍ୱସ୍ତି ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରେ । କିନ୍ତୁ, ଯଦି ବର୍ତ୍ତମାନକୁ ଘୋଷଣା ପାଇଁ ଏକ ମାମଲା ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଏ, ତେବେ ଏହାକୁ ଆଶାହୀନ ଭାବରେ ବାରଣ କରାଯାଇଥିଲା, କାରଣ ଯେଉଁ ଘୋଷଣା ପାଇଁ ଦାବି କରାଯାଇଥିଲା ତାହା ହେଉଛି ଯେ 1903 ମସିହାରେ ବିରୁପାକ୍ଷା-I ଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ବାଦୀ ପଦଦାୟ ହୋଇଯାଇଥିଲେ । 1954 ମସିହାରେ ମାମଲା ଦାୟର ହୋଇଥିବାରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟତଃ ସମୟ ବାହାରେ ଥିଲା । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇ, ଶ୍ରୀ ୱାଡଙ୍କ ପ୍ରୟାସ ଥିଲା ଆମକୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଯେ ମାମଲାଟି ଆଇନର ଧାରା 50 ଏବଂ 51 ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ନୁହେଁ ।

4. ଆସନ୍ତୁ ଦେଖିବା ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ କି ନାହିଁ । ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 50 ସାର୍ବଜନୀନ ଟ୍ରଷ୍ଟ ସହିତ ଜଡିତ ମକଦ୍ଦମା ସହିତ ଜଡିତ । ଏହି ଧାରାର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଅଂଶଟି ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା:

> "ଯାହା ବି ହେଉ।
>
> (i) XXX XXX XXX
>
> (ii) ଯେଉଁଠାରେ ଏକ ଘୋଷଣା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମ୍ପତ୍ତି ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ ଟ୍ରଷ୍ଟର ସମ୍ପତ୍ତି କିମ୍ବା ଯେଉଁଠାରେ ସାର୍ବଜନୀନ ଟ୍ରଷ୍ଟର ପ୍ରତିକୂଳ ଧାରଣ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ସମେତ ଯେକୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କଠାରୁ ଏପରି ସମ୍ପତ୍ତି କିମ୍ବା ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲ କିମ୍ବା ଏହାର ଆୟର ଅଧିକାର ପୁନରୁଦ୍ଧାର କରିବା ପାଇଁ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଆବଶ୍ୟକ ।
>
> (iii) XXX XXX XXX
>
> ଧାରା 51 ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ଦାତବ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତ କିମ୍ବା ଦୁଇ କିମ୍ବା ତତୋଧିକ ବ୍ୟକ୍ତି ଦାତବ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଲିଖିତ ସମ୍ମତି ପାଇ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଯେକୌଣସି ପ୍ରତିକାର ପାଇଁ ଏକ ଡିକ୍ରି ପାଇବା ପାଇଁ ଏକ ମାମଲା ଦାୟର କରିପାରିବେ:
>
> (a) ଏପରି ସମ୍ପତ୍ତି କିମ୍ବା ସେଥିରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ଆୟର ଦଖଲ ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ଏକ ଆଦେଶ,

XXX XXX XXX

କିନ୍ତୁ ଏହି ଧାରାରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇଥିବା କୌଣସି ସହାୟତା ଦାବି କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସ ସମ୍ପର୍କରେ କୌଣସି ମାମଲା ରୁଜୁ କରାଯିବ ନାହିଁ, କେବଳ ଏହାର ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଅନୁପାଳନ ବ୍ୟତୀତ ।

XXX XXX XXX

(ଆମ ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଅନ୍ତୁ)

ଧାରା 51 ମାମଲା ଦାୟର ପାଇଁ ଦାତବ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ମତି ପ୍ରଦାନ ସହିତ ଜଡିତ ।

5. ଶ୍ରୀ ୱାଡ୍ ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଛନ୍ତି ଯେ ଖଣ୍ଡ (ii) କେବଳ ସେତେବେଳେ ଲାଗୁ ହୋଇଥାଏ ଯେତେବେଳେ ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସ ଉପରେ ପ୍ରତିକୂଳ ପ୍ରଭାବ ପକାଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କଠାରୁ ଦଖଲ ଆଦାୟ ପାଇଁ ଦାବି କରାଯାଇଥାଏ, ଯାହା ବର୍ତ୍ତମାନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ନୁହେଁ । ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା *ଗୋଲ୍ଲାଲେଶ୍ୱର ଦେବ ବନାମ ଗଙ୍ଗୱା କୋମ୍ ଶାନ୍ତାୟ ମଠ,* [1985] Suppl. 3 SCR 646 ରେ ଯାହା କୁହାଯାଇଥିଲା ତାହାର ଆଧାରରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରାଯାଉଛି, ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ AIR 1972 ମହୀଶୂର 1 ରେ ସୂଚିତ କରାଯାଇଥିବା ଉପରୋକ୍ତ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମହୀଶୂର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଖଣ୍ଡପୀଠ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ମତାମତକୁ ଅନୁମୋଦନ କରାଯାଇ ନଥିଲା ।

6. ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ଭୁଲ ଭାବେ ବିଚାର କରାଯାଇଛି, କାରଣ ଉପରୋକ୍ତ ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସର ଦୁଇ କିମ୍ବା ତତୋଧିକ ନ୍ୟାସୀ (ହାତରେ ଥିବା ଗଣିତ ମଧ୍ୟ ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ ଟ୍ରଷ୍ଟ), ନ୍ୟାସ ପ୍ରତି ପ୍ରତିକୂଳ ଭାବରେ ଧାରଣ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କଠାରୁ ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସର ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲ ପାଇଁ ମାମଲା ଦାୟର କରିପାରିବେ କି ନାହିଁ । ମହୀଶୂର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ମତ ପୋଷଣ କରିଥିଲେ ଯେ ଧାରା 51 (1) ରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା "ଆଗ୍ରହ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି" ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିଟି ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିନଥିଲା ଏହି କାରଣ ଯୋଗୁଁ ଯେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 2 (10) ରେ ଏହି ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ସଂଜ୍ଞା ରହିଛି । ତଥାପି, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଧାରା 2 (10) ରେ ଥିବା ପରିଭାଷା ଏକ ସମାବେଶୀ ଅଟେ ଏବଂ ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କୁ ଏଥିରୁ ବାଦ ଦେବାର କୌଣସି ଆଇନଗତ ଯଥାର୍ଥତା ନାହିଁ ବୋଲି ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କ ମତକୁ ସମର୍ଥନ କରିନଥିଲେ । ଯେହେତୁ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ନ୍ୟାସର ପ୍ରତିକୂଳ ଧାରଣ କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କଠାରୁ ଦଖଲ ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ମାମଲା ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ବିଷୟରେ ଧାରା 50 ର ଖଣ୍ଡ (ii) ରେ ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି, ଏହା ଅନୁସରଣ କରେ ନାହିଁ ଯେ ଖଣ୍ଡ (ii) କେବଳ ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସର ପ୍ରତିକୂଳ ଧାରଣ କରିଥିବା

ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କଠାରୁ ଦଖଲ ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା କଳ୍ପନା କରେ, କାରଣ ଏହା "ଯେକୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କଠାରୁ" ଦଖଲ ପୁନରୁଦ୍ଧାର ବିଷୟରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛି । ଆମ ମତରେ, ଏଥିରେ ଏପରି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ସାମିଲ ହେବେ ଯିଏ ସାର୍ବଜନୀନ ନ୍ୟାସ ଉପରେ ପ୍ରତିକୂଳ ଦାବି କରିପାରିବେ ନାହିଁ, ଯେପରି ଏହି ମାମଲାରେ ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 1ଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ହୋଇଛି ।

7. ଏହି ବାସ୍ତବ ଏବଂ ଆଇନଗତ ସ୍ଥିତି କାରଣରୁ ଆମେ କହିଛୁ ବାଦୀ ବିପଦପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟରେ ଅଛନ୍ତି । ଯଦି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 50 ସହିତ 51 ଦ୍ୱାରା ଲାଗୁ ହୋଇଥିବା ପ୍ରତିବନ୍ଧକକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖିବା ପାଇଁ, ମକଦ୍ଦମାର ସ୍ୱରୂପକୁ ଘୋଷଣାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରାଯାଏ ଏବଂ ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ ଦଖଲ ପ୍ରତିକାର ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରାଯାଏ, ତେବେ ଏହା ପରିସୀମା ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହେବ ।

8. ଉପରୋକ୍ତ ବ୍ୟତୀତ, ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ହେଉଛି ଯେ ପ୍ରିଭି ପରିଷଦ ପୂର୍ବ କାର୍ଯ୍ୟପନ୍ଥାରେ ମତ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଶିବଲିଙ୍ଗାୟାଙ୍କୁ ପଦଦାୟ ରୂପେ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ମନୋନୀତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ବିବାହ ପୂର୍ବରୁ ଶଙ୍କରାୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମନୋନୀତ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ଏକମାତ୍ର ଆଧାର ଯାହା ଉପରେ ଶିବଲିଙ୍ଗାୟାଙ୍କ ମନୋନୟନକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ବର୍ତ୍ତମାନର କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ କ୍ଷୁର୍ଣ୍ଣ କରାଯାଇଛି, ଆମେ ଦୃଢ଼ ମତ ରଖୁଛୁ ଯେ ବାଦୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ବର୍ତ୍ତମାନର କାର୍ଯ୍ୟପନ୍ଥାରେ ଉପନୀତ ବିପରୀତ ନିଷ୍କର୍ଷ ନିଶ୍ଚିତ କରାଯିବା ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ । ସି.ପି.ସି. ର ଧାରା 11 ର ବ୍ୟାଖ୍ୟା VI ରେ ଯାହା କୁହାଯାଇଛି ତାହା ସତ୍ତ୍ୱେ, ପୂର୍ବ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନୀତିର କୌଣସି ପ୍ରୟୋଗ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ, କାରଣ ପୂର୍ବ କାର୍ଯ୍ୟଧାରାରେ ବର୍ତ୍ତମାନର ବାଦୀ ଏକ ପକ୍ଷ ନଥିଲେ ଏବଂ ଅନ୍ଦନାୟ (ଏଥିରେ ବାଦୀ) ପଦଦାୟ ଭାବରେ ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲ ଦାବି କରିନଥିଲେ ବରଂ ଚରଣ୍ଟି ଭାବରେ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ନାମାଙ୍କନ ଏବଂ ଶିବଲିଙ୍ଗାୟାଙ୍କ ସଂସ୍ଥାପନରେ ଅବୈଧତା କାରଣରୁ ପଦଦାୟଙ୍କ ପଦବୀ ଖାଲି ପଡ଼ିଥିବାରୁ, ସେ ପଦଦାୟଙ୍କ ରାସ୍ତାରେ ଯାଇଥିଲେ । ତଥାପି, ଏହା ଅସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଅନ୍ଦନାୟଙ୍କ ମାମଲାର ମୂଳଦୁଆ ଥିଲା ଶିବଲିଙ୍ଗାୟାଙ୍କ ନାମାଙ୍କନ ଏବଂ ପଦଦାୟ ଭାବରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠାରେ ଦୁର୍ବଳତା; ଏବଂ ଏହା ହେଉଛି ଠିକ୍ ଯାହାକୁ ପ୍ରିଭି ପରିଷଦ ଗ୍ରହଣ କରିନଥିଲେ ।

9. ଉପରୋକ୍ତ ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ, ପ୍ରିଭି ପରିଷଦର ରାୟ, ଯଦିଓ ଏହା ବାଦୀଙ୍କୁ ପୂର୍ବ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନୀତିରେ ଆବଦ୍ଧ କରିନଥିଲା, ସାକ୍ଷ୍ୟ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 42 ରେ ଯାହା କୁହାଯାଇଛି ତାହା ଯୋଗୁଁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏକ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ପରିସ୍ଥିତି ଥିଲା ଯାହା ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ପଡିବ । ତଥାପି, ଆମେ ଯାହା ପାଇଛୁ, ତାହା ହେଉଛି ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କେବଳ ପୂର୍ବ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ, ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ପରୀକ୍ଷା ନକରି ଯେ ଆଇନ ସେହି ସମାନ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଏକ ବିପରୀତ ମତାମତ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଏ କି ନାହିଁ । ଆମ ମତରେ, ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗଟି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସ୍ତରରେ ଶେଷରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେବା ପରେ, ଏହାକୁ ପୁନଃପରୀକ୍ଷା

କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଯାହା ଆରମ୍ଭରୁ ଜଣେ ଦେୱାନୀ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ଯ କରାଯାଇଥିଲା ।

10. ଶ୍ରୀ ୱାଡ୍ ଯୁକ୍ତି ରଖିଛନ୍ତି ଯେ ଏପରିକି ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ ମଧ୍ଯ ମକଦ୍ଦମା ସମୟରେ ଏପରି ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିନଥିଲେ, ଯାହା ଏହି ତଥ୍ୟରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ସେମାନେ ନୂତନ ଭାବରେ ପ୍ରମାଣର ପ୍ରଦାନ କରି ସେମାନଙ୍କ ମାମଲା ନୂତନ ଭାବେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ । ଯଦିଓ ଏହା ସତ୍ୟ, ଆମର ମତ ଯେ ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କୁ ଭୁଲ ପରାମର୍ଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଆମକୁ ପ୍ରିଭି ପରିଷଦର ନିଷ୍ପତ୍ତି ଯୋଗୁଁ ହୋଇଥିବା କ୍ଷତିକୁ ସଂଶୋଧନ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଆମ ପାଇଁ ଉପଲବ୍ଧ ଏକମାତ୍ର ଉପାୟ ହେଉଛି ସେହି ଉଚ୍ଚ କ୍ଷମତା ସମ୍ପନ୍ନ କମିଟି ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ମତକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରିବା ।

11. ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ବାଦୀ ଏହି ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିନଥାନ୍ତେ ଯେ ଶିବଲିଙ୍ଗାୟଙ୍କ ନାମାଙ୍କନ ଏବଂ ପଦଦାୟ ଭାବରେ ନିଯୁକ୍ତି ଅବୈଧ ଥିଲା, ଯାହା ତାଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଭ୍ୟାସକୁ ନିରର୍ଥକ ଏବଂ ଛାୟା ବକ୍ସିଂ ସହିତ ସମାନ କରିବ । ଏହା ମଧ୍ଯ କୁହାଯାଇପାରେ ଯେ ତାଙ୍କ ମକଦ୍ଦମା ତମାଦି ହୋଇଥିଲା କିମ୍ବା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 51 ସହିତ ଧାରା 50 ରେ ଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଥିଲା ।

12. ତେଣୁ ଆମେ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଉଛୁ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆକ୍ଷେପିତ ରାୟକୁ ବାତିଲ କରୁଛୁ, ଯାହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ଦ୍ୱାରା ଦାୟର ହୋଇଥିବା ମକଦ୍ଦମା ଖାରଜ ହୋଇଛି । ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଆମେ ଖର୍ଚ୍ଚ ବିଷୟରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ଦେଉ ନାହୁଁ ।

ବି.କେ.ଏମ୍ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

<u>ଅସ୍ୱୀକରଣ</u>

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ସୁବୋଧ ରାଉତ,
ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ),
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।